Avonturen met Anansie de spin

J. Koopman

bron
J. Koopman, *Avonturen met Anansie de spin*. Met illustraties van Rumy Luider-Jeleva. Mulder Holland, Amsterdam 1982

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/koop073avon01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

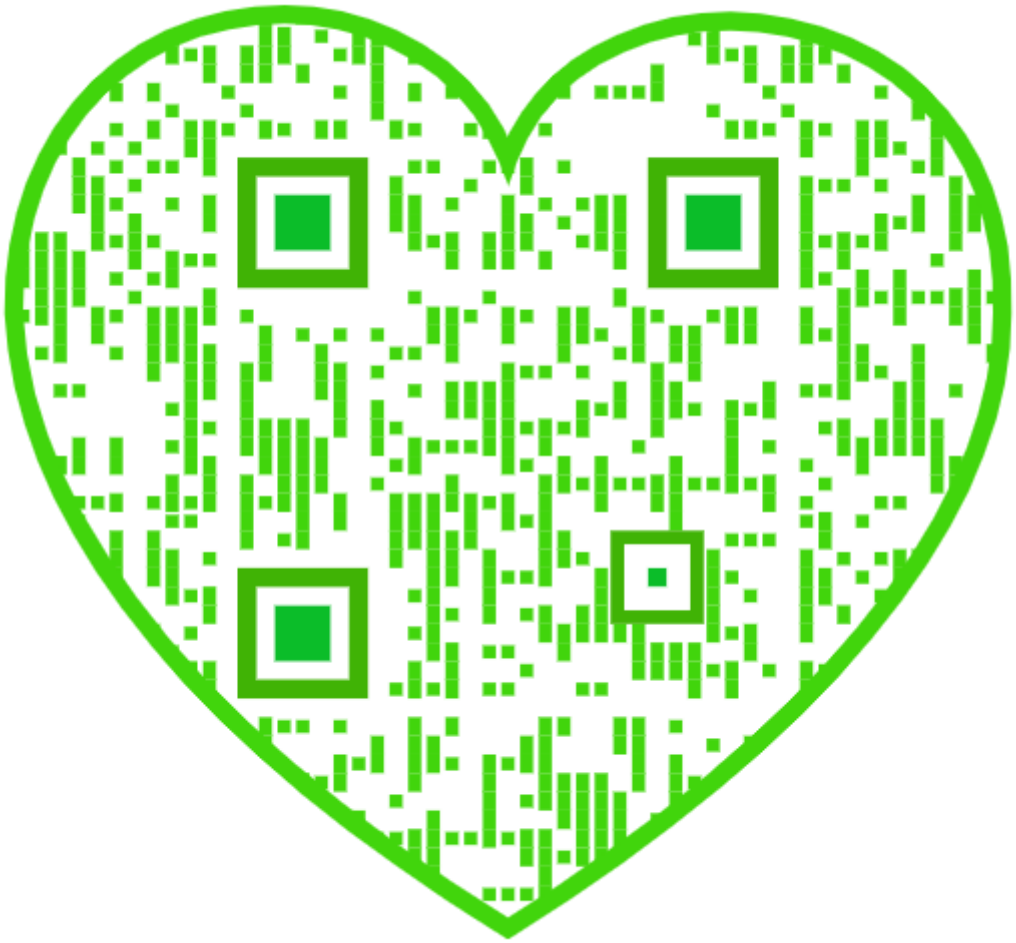

Een herinnering aan Oma Alie

Anansie en het jarige meisje

Oma was de slaapkamer aan het opruimen. Opeens gilde ze: ‘Kom eens even hier, vlug’.

Opa rende naar de slaapkamer en oma zei:

‘Kijk eens in de kast, op je witte overhemd’.

Daar zat een grote zwarte spin. Met zijn acht lange benen zat hij stevig op het overhemd. Hij keek opa met boze ogen aan. ‘Je moet hem in de tuin gooien’, zei oma, ‘ik houd niet van spinnen’.

Opa probeerde de spin te vangen. Dat lukte niet erg goed. Opeens hoorde hij een stemmetje:

‘Wil je me dood maken?’

‘Natuurlijk niet’, zei opa, ‘ik vind spinnen erg slim. Ze maken een web om vliegen en muggen te vangen. Daarom vind ik spinnen aardig’.

‘Meen je dat echt?’, vroeg de spin.

‘Ja heus’, zei opa, ‘dat meen ik echt’.

‘Wat wil je dan met me doen?’

‘Ik wil je in de tuin zetten’, zei opa, ‘je hoeft toch niet op mijn overhemd te zitten? Straks wil ik het aantrekken en dan zit je in mijn hals’.

‘Ik wil hier zitten wachten tot het donker is’, zei de spin, ‘vanavond ga ik op reis’.

‘Op reis?’, vroeg opa, ‘wat voor een spin ben jij? Je kunt praten en je gaat op reis. Ben je een toverspin?’

‘Nee, ik ben geen toverspin, ik ben Anansie’.

En toen opa niets zei, vroeg de spin: ‘Heb je nooit van Anansie gehoord’?

‘Ik heb nog nooit van Anansie gehoord’, zei opa.

‘Dan woon je zeker nog niet lang in Afrika’, zei Anansie.

‘Dat is ook zo’, zei opa, ‘we wonen hier pas een maand’. ‘In Afrika weet iedereen wie Anansie is’, zei de spin trots. ‘Soms ben ik een spin en soms ben ik een man. Ik ben heel slim en ik weet altijd raad’.

‘Weten de kinderen in Afrika ook wie je bent?’, vroeg opa. ‘Ja’, zei Anansie, ‘want grootvaders vertellen mijn avonturen aan de kinderen’. Toen vroeg Anansie opeens: ‘Heb jij ook kinderen?’

‘Ik heb grote kinderen’, zei opa, ‘en die kinderen hebben zelf ook kinderen’.

‘Vertel jij die kinderen wel eens verhalen?’, vroeg Anansie. ‘Dat kan niet’, zei opa, ‘want die kinderen wonen hier ver vandaan, die wonen niet in Afrika’.

‘Maar je kunt ze toch schrijven?’, zei Anansie.

‘Ja’, zei opa en er kwam een rimpel in zijn voorhoofd, ‘maar ik weet niet altijd een verhaal’.

‘Dan zal ik je wel helpen, zolang je in Afrika woont’, zei Anansie.

‘Wil je me nu een verhaaltje vertellen?’, vroeg opa.

‘Nee, niet nu’, zei Anansie, ‘ik moet straks al op reis’.

‘Waarom moet je op reis?’

‘Ik heb twee meisjes thuis en twee jongens’, zei Anansie, ‘en morgen is het kleinste meisje jarig. Daarom moet ik naar huis’.

‘Weten jouw kinderen dat je soms een spin bent en soms een man?’, vroeg opa.

‘Nee’, zei Anansie, ‘dat weten ze niet’.

‘En hun moeder ook niet?’

‘Nee, hun moeder ook niet. Dat is mijn geheim’.

‘Maar hoe ga je naar huis? Hoe word je weer een man?’

Anansie antwoordde: ‘Kom vanavond maar in de tuin, bij het

vogelbadje. De maan is vanavond heel groot, dan zul je het wel zien'.

Toen het donker was ging opa naar de tuin. De vogeltjes sliepen al. Op de rand van het vogelbadje zat Anansie. De maan scheen helder. Je kon alles goed zien. Toen kwam er opeens een grote, donkere wolk aan. Opa hoorde Anansie zeggen:

Mannetje, mannetje in de maan,
het is tijd om naar huis te gaan.
Morgen hebben we een groot feest.
Ik ben nog nooit te laat geweest.
Gebruik vannacht
je tovermacht.
Grote maan
laat me gaan.

Mannetie, mannetje in de maan,
het is tijd om naar huis te gaan.
Morgen hebben we een groot feest.
Ik ben nog nooit te laat geweest.
Gebruik vannacht je tovermacht.
Grote maan laat me gaan.

Toen schoof de grote, donkere wolk voor de maan. Het werd pikdonker. Opa hoorde Anansie nog lachen. Toen de maan weer tevoorschijn kwam was Anansie verdwenen.

Oma riep: 'Wat doe je toch in die donkere tuin?'

'Ik stond naar de maan te kijken, zei opa, en toen heb ik een verhaal bedacht voor de kinderen. Als ik het opgeschreven heb, mag je het lezen'.

Waarom de zon en de maan aan de hemel staan

Oma en opa lagen in bed. Het was nacht. In huis was het erg donker. Opa kon niet slapen. Hij lag maar te woelen en te woelen. Eindelijk dacht opa: als ik toch niet kan slapen, kan ik beter opstaan. Laat ik maar een wandeling gaan maken. Opa nam zijn kleren en sloop heel voorzichtig de kamer uit. Hij wou oma niet wakker maken. In de gang deed opa zijn kleren aan. Buiten trok hij zijn grote tuinlaarzen aan. Daar kan je goed mee lopen in het bos. De maan stond aan de hemel en daarom was het niet zo donker. Het was erg stil. Alle dieren sliepen. Alle dieren? Nee, een vogeltje dat naar gedroomd had begon even te piepen. Opa moest er om lachen.

Opa wandelde door het bos. Daar lag een omgewaaide boom. Daar kon je lekker op zitten. Opeens hoorde hij een stemmetje dat zong:

> Ik vang de vliegen en de muggen,
> de langzame en de vlugge,
> de dikke en de dunne,
> de ouwe die niet meer lopen kunnen.
> Al zijn ze beleefd, al zijn ze brutaal,
> Ik vang ze allemaal.
> ha, ha, ha, ik vang ze allemaal.

Toen opa dat liedje hoorde zei hij: ‘Ben jij dat, Anansie?’ ‘Natuurlijk ben ik het’, zei Anansie.

Opeens zag opa hem zitten. ‘moet je weer op reis?’ vroeg hij. ‘Straks’, zei Anansie, ‘als het licht wordt’.

‘Wil je me nu een verhaal vertellen voor de kinderen’, vroeg opa.

‘Ja’, zei Anansie, ‘maar eerst wil ik je een raadsel opgeven’. ‘Weet jij waarom de zon en de maan aan de hemel staan?’

‘Dat is gemakkelijk, zei opa, de zon en de maan staan aan de hemel om licht te geven’.

‘Mis’, zei Anansie.

‘Waarom dan?’, vroeg opa.

‘Dat is het verhaal, luister maar’.

Heel lang geleden woonden de zon en de maan in een huisje. Ze waren samen getrouwd. De zon was de vader en de maan was de moeder. Naast hen woonde het water. Ze waren buren. Soms gingen de zon en de maan bij het water op bezoek. Om een kopje thee te drinken en een beetje te kletsen. Dat doen buren wel eens. Maar het water kwam nooit op bezoek bij de zon en de maan. Op een dag zei de zon tegen het water: ‘Je moet ook eens bij ons op bezoek komen’.

‘Dat is moeilijk’, zei het water, ‘want mijn familie is erg groot, die kunnen niet allemaal in jouw huisje’.

Toen zei de zon: ‘Dan maak ik mijn huisje wat groter’.

Een volgende keer, toen de zon en de maan weer op bezoek waren bij het water, zei de zon:

‘Nu is ons huisje groter, nu moet je bij ons op bezoek komen’.

Het water zei nog: ‘Maar mijn familie is erg groot hoor’. ‘Dat geeft niet’, zei de zon, ‘jullie moeten allemaal komen’. Op een dag kwam het water op bezoek. Er was zo veel water dat de zon en de maan op de stoelen moesten gaan staan.

‘Zie je wel’, zei het water, ‘ze zijn er nog niet eens allemaal en nu moeten jullie al op de stoelen staan’.

‘Geeft niet’, zei de domme zon, ‘laat ze allemaal maar binnen komen’.

En toen er nog meer water kwam, moesten de zon en de maan op de tafel klimmen. En daarna op de kast. ‘Ze zijn nog niet eens allemaal binnen’, zei het water.

De domme zon zei: ‘ze moeten allemaal komen’.

Toen kwam er nog meer water in het huisje en de zon en de maan moesten op het dak klimmen. En er kwam nog steeds meer water. Toen moesten de zon en de maan naar de hemel klimmen. En daar zijn ze nu nog.

‘Begrijp je nu waarom de zon en de maan aan de hemel staan?’, vroeg Anansie.

‘Ja, zei opa, ik weet niet of het echt zo gegaan is. Maar het is wel een mooi verhaal’.

Het was nog nacht, maar het begon al een klein beetje licht te worden.

‘Ik geloof dat ik weg moet’, zei Anansie. En hij riep:

> Maan, kunnen we gaan?

En de maan zei:

> Kom maar, alles is klaar.

‘Dag opa’, zei Anansie, Opa voelde even een gekriebel aan zijn oor en weg was Anansie. Opa riep nog: ‘dag Anansie’, maar hij hoorde niets meer.

Het begon licht te worden. Het was ochtend en de nacht was om.

Het meisje en de krokodillen

De zwarte hemel was heel zacht en vol sterren. De maan was er ook. Niet groot en rond, maar heel dun, als een scheepje. Misschien vaart Anansie daar vanavond wel mee, dacht opa. En dat was ook zo. Heel zachtjes kwam Anansie tevoorschijn, zodat opa er toch nog van schrok.

‘Weet je waarom ik gekomen ben?’, vroeg Anansie.

‘Om een verhaal te vertellen’, zei opa, ‘want dat heb je beloofd’.

‘Precies’, zei Anansie, ‘het gaat over een klein, dapper meisje’.

Hier een heel eind vandaan ligt een dorp met wel vijftig hutten, aan een grote rivier. De rivier is voor de mensen van het dorp erg belangrijk. In die hutten is geen kraan die je open kunt draaien als je water wilt hebben. Water om te koken en te drinken moeten de mensen uit de rivier halen. Dat doen de vrouwen en de kinderen.

Om te baden en kleren te wassen

gaan de mensen naar de rivier. Dat doen ze niet thuis, want de hutten zijn daarvoor te klein. De mannen gaan met boten de rivier op om vis te vangen. De mensen lusten graag vis en de moeders kunnen die vis heel lekker klaar maken. Dat doen ze buiten, voor de hut. Kinderen komen daar wel naar kijken en meestal krijgen ze dan een stukje om te proeven.

Op een dag waren een paar moeders en meisjes aan het kleren wassen, toen ze opeens een angstig geschreeuw hoorden. Een krokodil had een van de meisjes te pakken en probeerde haar in de rivier te trekken. Gelukkig was haar moeder dicht in de buurt. Ze gaf de krokodil een flinke klap op zijn kop. Daarvan schrok het beest en hij liet het meisje los. Ze had wel een lelijke beet in haar arm gekregen, maar daar hebben de moeders wel een middeltje voor. Nu durfde niemand meer dicht bij de rivier te komen.

De mannen besloten de krokodil te vangen. Ze gingen met een paar boten de rivier op om hem te zoeken. Al heel gauw zagen ze dat er een heleboel krokodillen in de rivier zaten. Ze sperden hun bekken wijd open en sloegen met hun staarten op het water. Dat was heel gevaarlijk en de mannen moesten wel naar huis terug gaan. Toen wist niemand meer wat ze moesten doen. Er was geen water om te drinken of om eten te koken. Ze konden ook niet meer baden en hun kleren wassen. En er was ook geen lekkere vis meer om te eten. Sommige mensen zeiden: laat ons maar verhuizen naar een andere plaats. Maar anderen hielden zo veel van het mooie dorp aan de rivier dat ze niet weg wilden.

Toen heeft een klein meisje het dorp gered omdat ze zo mooi op een fluit kon spelen. Ze kon die nacht niet slapen omdat ze erg verdrietig was. Daarom stond ze stilletjes op en ging buiten op een grote steen zitten. Ze nam haar fluit en begon te spelen.

Maar omdat ze zo droevig was kwam er ook een heel droevig liedje uit haar fluit. Eerst merkte ze niet dat er een heleboel krokodillen met hun kop boven water kwamen. Toen zag ze dat ze allemaal tranen in hun ogen hadden. De oudste krokodil kwam uit het water en zei: Hou toch op met spelen, je maakt ons zo droevig'. Maar het meisje zei: 'ik kan het niet helpen, want ik ben zelf zo droevig'. Toen zei de oude krokodil: 'als je een vrolijk liedje speelt komen we uit het water en dan gaan we dansen. Misschien moet je dan wel lachen'. Het meisje begon een vrolijk liedje te spelen en de krokodillen kwamen uit het water. Eerst een paar, maar toen kwamen ze allemaal. Ze begonnen ook te dansen. Dat was een gek gezicht en het meisje moest er echt om lachen. Toen kreeg ze opeens een goed idee. Ze stond op en begon te lopen. Onder het lopen bleef ze steeds maar spelen.

Ze hoopte dat de krokodillen haar zouden

volgen. En dat deden ze ook, ze liepen allemaal achter haar aan. Het meisje liep zo ver ze kon. Ze merkte niet eens dat het al licht begon te worden. Een paar mensen die heel vroeg waren opgestaan zagen haar lopen. Ze hoorden haar fluiten en zagen alle krokodillen achter haar aan lopen. Eerst bleven ze vlak bij hun hutten omdat ze bang waren. Maar toen de stoet voorbij was liepen ze er voorzichtig achteraan. Maar het meisje merkte het niet. Ze liep steeds maar door en floot een vrolijk wijsje. Toen werd ze erg moe en ze hield op met fluiten. De krokodillen gingen om haar heen staan en vroegen of ze nog meer wilde fluiten. Het meisje zei dat ze erg moe was en dat ze een beetje moest uitrusten. Toen merkten de krokodillen dat ze ook erg moe waren. Ze gingen ook uitrusten en vielen in slaap. Toen het meisje zag dat de krokodillen sliepen liep ze zo vlug als ze kon naar huis. Het meisje kon het dorp gemakkelijk vinden. Maar de domme krokodillen niet. Toen ze wakker werden was het meisje weg. Ze wisten niet waar de rivier was en daarom konden ze ook geen vis meer eten. Ze moesten eten wat ze in het veld vonden en daardoor werden ze steeds kleiner en magerder. Ten slotte werden ze zo klein als hagedissen.

‘Zie je’, zei Anansie, ‘zo zijn de hagedissen in de wereld gekomen.

Denk je dat de kinderen dit een mooi verhaal vinden?’.

‘Ik denk het wel’, zei opa, ‘maar ik kan haast niet geloven dat een klein meisje dat durft’.

‘Dat komt omdat ze een slimme en dappere vader heeft’, zei Anansie en hij keek opa met twee guitige ogen aan. Toen begon opa te lachen en vroeg: ‘Ben jij soms die slimme en dappere vader?’.

‘Precies’, zei Anansie. En opa zei: ‘dan geloof ik het’.

Van de koe en de gnoe

Op een avond zei oma: Je hebt al een hele tijd geen verhaal geschreven voor de kinderen'.

'Dat is ook zo', zei opa, 'maar Anansie is ook helemaal niet meer geweest'.

'Kun je zelf geen verhaal bedenken?', vroeg oma.

'Dat is erg moeilijk', antwoordde opa.

'Laten we een tocht maken', zei oma, misschien beleven we wel wat'

De volgende ochtend gingen oma en opa een tocht maken. Het was mooi weer, maar erg warm. Toen ze een eind gelopen hadden werden ze een beetje moe. Bij een grote kastanjeboom, lekker in de schaduw, wilden ze wat uitrusten. Toen kregen ze slaap.

'Oh,' zei oma, 'ik zou best een beetje willen slapen'.

'Ik ook', zei opa, toen vielen hun ogen dicht en ze sliepen in de schaduw van de grote boom. Eerst dacht oma dat ze droomde. Ze hoorde twee, diepe, donkere stemmen. Droom ik of ben ik wakker, dacht ze.

Ze keek voorzichtig over haar schouder en zag twee grote dieren die met elkaar stonden te praten. De ene was een koe, dat kon ze goed zien.

‘Wat voor een dier ben jij?’, vroeg de koe met de donkere stem, ‘Je lijkt van achteren wel een beetje op een koe, maar je hebt heel andere horens dan wij en je hebt een lange baard. Dat heb ik nog nooit gezien’.

‘Dan heb je nooit goed opgelet’, zei het andere dier, ‘geiten en bokken hebben ook baarden’.

‘Niet waar’, zei de koe, ‘die hebben een sik. En een sik is een hele kleine baard. Jij hebt een hele grote baard en zo iets heb ik nog nooit gezien’.

‘Zou jij een grote baard willen hebben?’, vroeg het andere dier.

‘Dat weet ik niet’, zei de koe, ik weet niet of een baard me wel zou staan. Maar nu weet ik nog steeds niet hoe je heet’. ‘Ik heb twee namen’, zei het dier, ‘sommige mensen noemen me wildebeest en andere mensen noemen me gnoe. Wat vind jij leuker?’

‘Ik vind de naam gnoe leuker’, zei de koe, ‘want gnoe lijkt wel een beetje op koe. Woon jij ook in een stal?’

‘Een stal?’, vroeg de gnoe, wat is dat voor een ding?’

‘Weet je niet wat een stal is?’, vroeg de koe verbaasd, ‘dat is een huis waarin de koeien 's nachts slapen’.

‘Wonen jullie in een huis, net als mensen?’, vroeg de gnoe met grote ogen.

‘Ja’, zei de koe trots. ‘Vind je het fijn om in een stal te wonen?’, vroeg de gnoe.

‘Ja hoor, dat is erg fijn, vooral als het donker is. Daar kunnen de wilde dieren ons niet pakken’.

‘Wie heeft jullie geleerd om een stal te bouwen?’, vroeg de gnoe.

‘Dat doen we niet zelf’, zei de koe, ‘de mensen doen dat voor ons’.

‘Waarom doen de mensen dat voor jullie?’, vroeg de gnoe weer.

‘Omdat onze moeders melk geven aan de mensen. De mensen-kinderen drinken de melk en daarom zorgen de mensen voor ons. Geven gnoe-moeders ook melk?’

‘Ja hoor’, zei de gnoe, ‘onze moeders geven ook melk, maar die krijgen de mensen niet, die is voor de gnoe-kinderen’.

‘Maar wie zorgt er dan voor jullie?’, vroeg de koe verbaasd. ‘Niemand’, zei de gnoe trots, ‘we zorgen helemaal voor ons zelf’.

‘Dat is vreemd’, zei de koe, ‘want jouw buikje is lekker rond. Ik denk dat je eten genoeg krijgt’.

‘Oh ja’, zei de gnoe, ‘als we te groot zijn om nog melk te drinken leren we van onze moeders wat het lekkerste gras is. Onze moeders zeggen altijd “wat lekker is, is goed voor je buikje”, is dat met koeien ook zo?’

‘Nee’, zei de koe langzaam, wij moeten alles eten wat er in het veld staat en als er geen eten genoeg is geven de mensen ons wel wat. Maar wij moeten eten wat lekker is en wat niet lekker is. Wij moeten alles leren eten, zeggen de mensen.’

‘Dat is heel anders bij ons’, zei de gnoe, wij eten alleen wat lekker is en de rest slaan we over. Als er niet genoeg lekker gras meer is, reizen we naar een ander land. Na de regens komen we weer terug, want dan staat het weer vol met heerlijk gras’.

‘Dat geloof ik niet’, zei de koe, ‘dieren kunnen niet alleen reizen. En wie beschermt jullie tegen leeuwen en andere wilde dieren?’

‘De sterkste gnoe is de baas. Die zegt ons wanneer we op reis moeten gaan en die wijst ons de weg. En onze vaders beschermen ons als we op reis zijn. Misschien word ik later wel de baas, als ik nog een beetje sterker word’.

‘Ik kan het bijna niet geloven’, zei de koe, ‘ik heb nog nooit gehoord van dieren die zonder mensen kunnen leven’.

‘Oh nee’, zei de gnoe, ‘en de vogels dan?’ ‘Hebben die soms een baas?’

‘Dat is waar’, zei de koe, ‘ik dacht niet aan vogels, maar aan grote dieren zoals jij en ik’. Dat moet ik eens gauw aan mijn moeder vertellen.

‘Dag gnoe’, zei de koe.

‘Dag koe’, zei de gnoe.

Ze holden allebei weg. De koe naar haar moeder en de gnoe naar zijn vader.

Oma stootte opa aan en vroeg: ‘heb je dat gehoord, dat gepraat van die koe en die gnoe?’

‘Ja’, zei opa, ‘dat heb ik ook gehoord. Je moet het maar aan de kinderen schrijven, misschien vinden ze dat net zo leuk als een verhaal’.

Hoe het verstand verdeeld werd

Het was midden in de nacht. Oma en opa lagen te slapen. Opa droomde dat een vlieg op zijn neus zat. Hij probeerde hem weg te jagen, maar dat lukte niet. Eindelijk werd hij helemaal wakker van dat gekriebel en een stemmetje zei: ‘Ik dacht dat je nooit wakker zou worden’.

‘Ben jij dat, Anansie?’, vroeg opa.

‘Wat ben jij een slaapkop’, zei Anansie.

‘We hebben een tocht gemaakt’, vertelde opa, ‘en daardoor was ik zo moe’.

‘Ik kom een verhaal vertellen’, zei Anansie, ‘ga je mee naar de tuin?’

Toen ze samen in de tuin zaten was het zo donker dat opa Anansie niet kon zien, maar hij kon hem wel goed verstaan: Heel lang geleden woonde er in Afrika een oude man en een oude vrouw. Ze woonden in een hut en hun kinderen woonden daar heel dichtbij. Allemaal in mooie ronde hutten. Hun kinderen hadden zelf ook al kinderen. In die ronde hutten, is het overdag lekker koel. De warmte van de zon kan er niet gemakkelijk in omdat de hutten rond zijn. De oude man was de verstandigste man van de hele wereld. Hij had al het verstand. Daarom was hij bang dat iemand het zou willen stelen. Op een dag zei hij tegen zijn vrouw: ‘Je moet een grote pot voor me maken waarin ik mijn verstand kan bewaren. Dan ga ik de pot verstoppen waar niemand hem kan vinden’.

De oude vrouw zei: ‘dan moet ik een pot maken met een hele dunne hals, zodat het verstand er niet uit kan lopen’.

Dat vond de oude man erg goed en dus ging zijn vrouw naar de rivier waar ze goede klei kon vinden. Van die klei maakte ze een prachtige pot met een dunne hals. Ze maakte ook een stop

om de hals af te sluiten. Toen ze klaar was zette ze de pot in de hete zon om te drogen. Na een paar dagen was de pot lekker stevig gebakken door de zon. De oude vrouw bekeek de pot van alle kanten. Toen ze zag dat de pot helemaal goed was bracht ze hem naar de oude man. Hij bekeek de pot heel aandachtig en zei: ‘Dat is een hele mooie pot, precies wat ik nodig heb. Die heb je mooi gemaakt en goed gebakken’. ‘Nee’, zei de oude vrouw, ‘ik heb de pot wel gemaakt, maar de zon heeft hem gebakken’. Toen begonnen ze allebei te lachen.

De oude man nam de pot mee naar een veldje achter het huis. Hij keek goed rond of er niemand in de buurt was.

Hij keek met goed, wat hij zag niet dat een klein meisje - het dochtertje van een van zijn kinderen - achter een boom stond

te kijken. Het kleine meisje dacht: wat doet mijn opa toch vreemd. Waarom dat hij zo geheimzinnig en waarom heeft hij zo een grote pot bij zich? Ze hield zich doodstil. Opa nam zijn verstand en deed het allemaal in de pot. Toen deed hij de stop op de hals zodat het verstand er niet uit kon lopen en deed een touw aan de oren van de pot. Toen hij klaar was keek hij nog eens goed rond, maar hij zag niemand. Hij deed het touw om zijn hals en nu hing de pot op zijn buik. Met de pot voor zijn buik begon hij te wandelen. Dat was niet zo gemakkelijk, want de pot was erg zwaar. Hij schoot maar langzaam op, het kleine meisje liep voorzichtig achter hem aan. Hij was zo in gedachten verdiept dat hij niets hoorde. Waar zou hij toch heen gaan? dacht het kleine meisje. Eindelijk stond hij stil bij een grote baobab boom.

Toen zei de oude man in zich zelf: als ik

die pot nou boven in de boom stop, kan niemand hem vinden. Het kleine meisje kon dat natuurlijk niet horen, maar ze zag dat haar opa probeerde in de boom te klimmen. Dat was een gek gezicht, want de grote pot hing op zijn buik en daardoor kon hij niet erg goed klimmen. Steeds klom hij een klein eindje omhoog, maar dan gleed hij weer naar beneden. Hij kreeg het er warm van. Hij probeerde het nog eens en nog eens, maar hij schoot niet op. Maar hij wilde het niet opgeven en probeerde het steeds opnieuw. Hij klom zo onhandig een stukje omhoog dat het kleine meisje het niet langer kon uithouden. Ze moest er zo om lachen en riep: 'domme opa, je moet de pot op je rug hangen, dan kan je veel beter in de boom klimmen'.

Daar schrok de oude man heel erg van. Hij had helemaal niet gedacht dat iemand naar hem stond te kijken. Hij schrok zo erg dat de pot met een klap tegen de boom kwam. Toen viel al het verstand er natuurlijk uit. De oude man stond er heel verdrietig naar te kijken. Het meisje had haar opa nog nooit zo verdrietig gezien. Ze werd er bang van en holde vlug naar huis. Eerst probeerde hij al zijn verstand weer bij elkaar te zoeken, maar dat was erg moeilijk. Toen begon het te waaien en de wind nam een heleboel van het verstand mee. Toen begon het ook nog te regenen en de regen nam ook een heleboel van het verstand mee. De regen bracht het naar de rivier en de rivier bracht het naar de zee. En daardoor zit het verstand niet meer in een pot en kan iedereen een beetje verstand krijgen. En zo is het ook veel beter, zei Anansie.

'Waarom ben je zo stil?', vroeg Anansie, vind je het niet een mooi verhaal?

'Het is misschien wel een mooi verhaal', zei opa, 'maar ik ben toch maar blij dat ik niet zo dom ben als die opa uit het verhaal'.

Vogeltjesdag

Gisteren zaten oma en opa in de tuin thee te drinken. Het was mooi weer en de vogels hadden het erg druk. Opeens kwamen twee wever-vogeltjes op het tafeltje zitten, naast de theekopjes. Dat doen ze wel eens meer. Dan pikken ze met hun snavels de koek-kruimels op. Soms brengen ze wel eens een klein wevertje mee die al een beetje kan vliegen. Maar alleen eten kan hij nog niet. Dan doet hij zijn snaveltje wijd open en de moeder of de vader-wever stoppen er dan wat eten in. Maar gisteren kwamen ze alleen. Ze pikten ook geen koek-kruimels op maar zaten oma en opa alleen maar aan te kijken. Niemand zei iets. Eindelijk vroeg oma: 'Hebben jullie misschien een boodschap voor ons?'

'Ja', zei een van de wevertjes een beetje verlegen, 'we moeten jullie iets vragen'.

'Vraag het dan maar', zei oma nieuwsgierig.

'Weten jullie dat het aanstaande zondag "vogeltjesdag" is?', zeiden de twee wevertjes bijna tegelijk.

'Vogeltjesdag?', zei opa, 'wat is dat?'

'Weet je niet eens wat vogeltjesdag is?', zei het ene wevertje een beetje verbaasd. 'Dan ben je een domme man'.

'Weet je ook niet wat moederdag is?', vroeg het andere wevertje.

'Moederdag weet ik wel', zei opa, 'op moederdag zijn de kinderen extra lief voor hun moeder en geven haar een klein kadootje omdat hun moeder het hele jaar zo goed voor haar kinderen zorgt'.

'Precies', zei het wevertje, 'en weet je ook wat vaderdag is?'

Maar nu wilde oma antwoord geven en ze zei: 'op vaderdag

geven de kinderen een klein kadootje aan hun vader omdat hij het hele jaar zo goed voor zijn kinderen heeft gezorgd'.

'Goed zo', zei het wevertje, 'dan weet je ook wat vogeltjesdag is'.

Opa begreep het nog niet zo goed, maar oma zei:

'Ik denk dat de mensen op vogeltjesdag een kadootje geven aan de vogels omdat ze het hele jaar door voor de mensen zingen'.

'Goed zo', zeiden de wevertjes verheugd. 'En nu moeten jullie ons zondag een kadootje geven. Willen jullie dat?'

'Natuurlijk willen we dat', zei oma. 'Zal ik jullie zondag wat rijst geven in plaats van broodkruimels?'

'Nee', zei het ene wevertje, 'we willen graag een echt kadoo

hebben en geen snoep'. Toen keek hij oma een beetje verlegen aan en zei tegen zijn vriendje:

'Zullen we het zeggen'.

'Toe zeg het maar', zei oma.

'We willen graag een vogelbadje hebben', zei het kleinste wevertje heel zacht. En toen nog zachter: 'als het niet te duur is, hoor'.

'Wat is een vogelbadje?', vroeg opa. Maar oma zei direkt:

'Ik weet wat het is. Daarin kunnen de vogels, als het niet meer regent, en als er nergens meer water te vinden is, een bad nemen en daar kunnen ze ook uit drinken. Ik weet wel een winkel waar je een vogelbadje kunt kopen'.

Toen keken de vogels erg opgelucht en snel vlogen ze weg. Oma en opa gingen naar de winkel en kochten een mooi vogelbadje van aardewerk. Het was een heel ondiepe ronde bak op een hoge stenen voet. Het was zo ondiep dat ook de kleinste vogeltjes er in konden staan om te drinken.

'Het is nog lang geen zondag', zei oma tegen opa, 'misschien heb jij nog tijd om een voederbakje voor de vogels te maken. Dan hoeven we het brood niet meer in het gras te strooien'.

Opa had een plan. Hij zocht een dik stuk bamboe en zaagde dat in de lengte door. In die holle bamboe kon je een heleboel brood leggen. Toen zaagde hij nog twee stevige poten waarop de bamboe kon rusten en timmerde de poten er aan. Oma kwam kijken. Ze vond het heel mooi en erg praktisch. 'Nu kunnen de vogels heel rustig eten en hoeven niet bang te zijn dat ze door poezen en andere dieren gestoord worden. Daar zullen de vogels plezier van hebben'.

De dagen gingen heel langzaam voorbij. Maar eindelijk werd het toch zaterdagavond. Het was heel erg donker toen oma en

opa met hun kadoos naar de tuin gingen. Het was niet moeilijk een goed plaatsje te vinden voor het vogelbadje en het voederbakje. Dicht bij een grote boom. Daar konden ze op hun beurt wachten als ze wilden baden en drinken en daar konden ze ook uitrusten en naar de andere vogels kijken. De vogels merkten niet dat oma en opa in de tuin waren. Ze sliepen al in hun nesten hoog in de bomen.

De volgende dag was het 'vogeltjesdag' en oma en opa waren al vroeg wakker. Ze waren zo nieuwsgierig wat de vogeltjes zouden zeggen. Maar ook de vogels waren erg nieuwsgierig. Ze begonnen al te zingen voordat de eerste zonnestralen op de toppen van de bomen schenen. Ook de vogels konden haast niet wachten. Eindelijk begon het een beetje licht te worden. Toen kwamen opeens een heleboel vogels kijken of ze hun kadoos konden vinden. Ze hadden ze gauw gevonden. Ze zongen en kletsten met elkaar dat het een lieve lust was.

Oma zei: 'hoor je hoe opgewonden ze zijn?' 'Ik geloof dat ze het mooi vinden'.

Toen vlogen de vogels naar het slaapkamerraam en tikten met hun snavels tegen de ruiten. Wei twintig wevertjes en honingvogels gingen op de vensterbank zingen om oma en opa te bedanken. Veel vogels plasten al in het water van het vogelbadje en een hele rij vogels zat op het voederbakje. Toen de vogels eindelijk weg waren zei opa tegen oma:

'Vind jij mij ook een domme man?'

Oma keek opa eens aan en zei: 'waarom vraag je dat?'

'Weet je wel dat het wever-vogeltje me een domme man vond?'

'Oh', zei oma, 'bedoel je dat?' en ze begon heel erg te lachen. 'Nee hoor', zei ze, 'ik vind je helemaal geen domme man. Ik vind je de liefste opa die er bestaat'.

Anansie en de krokodil

Het was avond. ‘Zou je niet eens een verhaaltje bedenken voor de kinderen?’, vroeg oma.

‘Ik weet geen verhaaltje en ik kan er vanavond ook geen bedenken’, zei opa, ‘ik wou dat Anansie kwam, die weet altijd een verhaal’.

‘Daar kunnen de kinderen toch niet op wachten’, vond oma, Anansie is al heel lang niet geweest’.

‘Ik denk dat Anansie in de buurt is’, zei opa, ‘ik ga een beetje in de tuin wandelen’.

Buiten was het heel stil. De maan stond als een zilveren scheepje aan de zwarte hemel. Dit is echt een avond voor Anansie, dacht opa. En zo was het ook. Toen opa op het bankje ging zitten, bij het vogelbadje, zag hij opeens Anansie.

‘Dag Anansie’, zei opa, ‘wat heb ik je lang niet gezien’.

‘Ik heb het erg druk gehad’, zei Anansie.

‘Wat heb je dan allemaal gedaan?’ vroeg opa.

‘Ik heb een krokodil gevangen, helemaal alleen.

‘Dan was het zeker een kleine krokodil’.

‘Nee, het was juist een hele grote krokodil’, zei Anansie, ‘de grootste die ik ooit heb gezien’.

‘Maar zo een krokodil is toch heel sterk’, zei opa, ‘veel sterker dan jij’.

‘Dat is waar, maar ik ben veel slimmer en daarom kon ik hem vangen’.

‘Vertel’, zei opa, ‘misschien is het wel een mooi verhaal voor de kinderen’.

‘Het is ook een mooi verhaal’, zei Anansie, ‘en dan kunnen de kinderen meteen zien hoe slim Anansie is’.

‘Je weet’, begon Anansie, ‘dat ik in een dorp woon, heel

dicht bij een grote rivier. Daar kwamen nooit krokodillen. De vrouwen en kinderen gingen er heen om water te halen en kleren te wassen. Ze hoefden nooit bang te zijn. Maar op een morgen kwam daar opeens een grote krokodil. Niemand wist waar hij vandaan kwam. Met zijn staart sloeg hij een vrouw in het water en nam haar mee. Iedereen rende vol schrik naar huis. Daar vertelden ze wat er gebeurd was. Een paar sterke mannen gingen naar de rivier om te proberen of zij de krokodil konden vangen. Maar hij was zo groot en sterk dat ze bang werden. Dus moesten ze wel naar huis terug om te vertellen dat de krokodil veel te sterk was.

Toen Anansie dat hoorde, zei hij dat hij de krokodil wel zou vangen. Helemaal alleen. Eerst lachten de mannen hem uit, maar later waren ze toch wel blij dat Anansie het wilde proberen. Anansie ging naar de rivier. Het was middag en het was erg warm. Dicht bij de rivier klom hij in een boom om te zien waar de krokodil zijn middagslaapje deed. De krokodil lag te slapen achter een grote steen dicht bij een mango boom. Toen hij dat wist ging hij gauw naar huis. Hij zei, morgenmiddag zal ik de krokodil vangen, maar ik heb een grote mand nodig met lekker eten en een lang, stevig touw. Dat is alles.

De volgende middag ging Anansie met een mand vol heerlijk eten en een lang touw naar de rivier. Hij ging zitten onder de mango boom waar de krokodil hem goed kon horen. Toen begon hij te praten:

Wat zou ik die krokodil graag eens zien. De mensen zeggen dat hij de grootste krokodil is in heel Afrika. Ik zou hem zo graag eens meten om te zien hoe lang hij wel is. Wat zou hij blij zijn als hij wist dat ik zo veel lekker eten voor hem heb meegebracht. De krokodil hoorde dat allemaal. Hij rekte zich eens uit. Hij gaapte nog eens en kwam toen te voorschijn.

‘Zo’, zei hij vriendelijk, ‘heb je eten voor me meegebracht?’

‘Ja, ik ruik het. Het ruikt heel lekker’.

Anansie gaf hem het eten en de krokodil begon te smullen. Gulzig at hij van het eten en af en toe bromde hij: ‘dat is erg lekker, dat is heel erg lekker’.

Terwijl hij at, zei Anansie: ‘wat ben jij een grote krokodil. Ik denk dat je de grootste krokodil bent in heel Afrika. Mag ik je eens meten? Ik wil erg graag weten hoe lang je bent’, ‘Je mag me wel meten’, zei de krokodil, ‘als je me maar niet stoort. Ik wil nog een beetje in de zon uitrusten. Ik heb zo lekker gegeten’, hij likte nog eens zijn lippen af. Toen ging hij in de zon liggen en Anansie nam het touw en deed net of hij de krokodil ging meten. De krokodil was door het eten en door de warmte erg slaperig geworden. Terwijl Anansie hem aan het meten was, viel hij in slaap.

Toen Anansie dat zag, bond hij de

krokodil met het touw stevig vast. Nadat hij de krokodil goed had vastgebonden liep hij gauw naar het dorp terug. Daar vertelde hij dat hij de krokodil gevangen had. Bijna niemand wilde hem geloven. ‘Ga maar met me mee’, zei Anansie tegen de mensen dan kunnen jullie de krokodil zien liggen, ik heb hem stevig vastgebonden’.

Eerst durfden de mensen niet goed, maar ze gingen toch met hem mee. En daar, vlak bij de rivier lag de krokodil, stevig vastgebonden met het touw van Anansie. De krokodil sliep nog. Hij had niet eens gemerkt dat hij vastgebonden was. Toen de mensen hem zagen begonnen ze te dansen en te zingen. Door dat lawaai werd de krokodil natuurlijk wakker. Toen pas merkte hij dat Anansie hem had vastgebonden. Hij sloeg met zijn staart en maakte veel lawaai, maar hij kon niet loskomen. Toen smeekte hij de mensen om hem vrij te laten. Hij beloofde dat hij nooit meer mensen zou meenemen. Hij beloofde ook dat hij zou verhuizen naar een andere rivier. Maar de mensen wilden hem niet geloven. Daarom pakten een paar sterke mannen hem beet en smeten hem in de rivier. En de rivier nam hem mee naar de grote wijde zee. En niemand heeft hem ooit weergezien.

‘Dat was heel dapper van je’, zei opa. ‘Hoe durfde je naar die krokodil te gaan. Hij had jou wel kunnen opeten’. ‘Was je niet bang?’

‘Ik heb iets heel bijzonders in dat eten gedaan’, zei Anansie, ‘als krokodillen dat ruiken, willen ze niets anders eten’. Toen keek hij opa met grote zwarte ogen aan en zei: ‘ik ken de krokodillen erg goed, weet je’.

‘Maar nu moet ik weg’, het ritselde even en weg was Anansie. Opa zat alleen bij het vogelbadje en dacht, nu heb ik een verhaal voor de kinderen.

Anansie vertelt

Het was nog niet helemaal donker, maar de maan kwam al op, groot en geel. Snel steeg de maan omhoog. Opa stond er naar te kijken. Opeens hoorde hij de stem van Anansie: ‘Wil je vanavond met me meegaan?’

‘Heel graag’, zei opa, ‘maar dan moet ik wel even oma waarschuwen’.

Even later waren ze op weg. Het leek wel of ze vlogen, zo vlug ging het. Toch werd opa niet moe. Het leek wel toverij. Na tien minuten al kwamen ze bij een dorp. De hutten stonden in het rond. In het midden was een groot veld en daarop stond een mango boom. Voor de hutten brandden wel honderd lichtjes. Onder de boom zaten een heleboel kinderen. Opa dacht dat ze ergens op zaten te wachten. De maan stond nu hoog aan de hemel en gaf heel veel licht.

‘Ga maar bij de kinderen zitten’ zei Anansie en opeens was hij verdwenen. Nu zag opa onder de mango boom een oude man. Hij zat op een bankje en leunde met zijn rug tegen de boom. Hij leek erg veel op Anansie, maar hij was veel ouder. Toen de oude man begon te praten, werden de kinderen muisstil.

Ik ga jullie vanavond een verhaal vertellen van ‘De smid en de Koning’, zei hij.

Heel lang geleden woonde er in een dorp een smid. Hij heette Oyugi. Hij was de knapste smid van het hele land. Hij kon ijzeren wielen maken, maar ook hele ijzeren kruiwagens. Hij kon ook prachtige armbanden maken voor de moeders en de mooiste, kleinste oorbelletjes voor de meisjes. Elke avond dekte hij zijn vuur toe met een beetje houtskool. Dan blies hij de volgende morgen het vuur weer aan tot het van hitte lag te

gloeien. Het vuur moest heel heet zijn, want anders wordt het ijzer niet zacht. Heel vaak kwamen de mensen van het dorp kijken als Oyugi aan het werk was. Vooral de jongens keken graag naar het loeiende vuur en sommige meisjes ook.

Op een morgen kreeg hij bezoek van een boodschapper van de koning.

'Je moet bij de koning komen', zei hij, 'want de koning wil met je spreken. Je moet vandaag nog komen'.

De smid begreep er niets van. Waarover zou de koning met hem willen spreken? Hij zou het wel graag aan de boodschapper willen vragen, maar dat zou heel onbeleefd zijn. Daarom vroeg hij niets, maar dekte zijn vuur af en ging naar binnen om zich te wassen. Toen trok hij zijn beste kleren aan en ging op weg naar de stad waar de koning woonde. Zijn vrienden vroegen hem waarom hij niet werkte. Trots vertelde hij hen dat de Koning hem wilde spreken.

Toen hij bij het paleis van de koning kwam werd hij direkt binnen gelaten. De koning zat op een prachtige koningsstoel van ebbenhout. Oyugi, de smid boog en wachtte tot de koning hem zou toespreken. De koning zei:

'Ik heb gehoord dat jij de knapste smid bent van het hele land. Daarom moet je voor mij een ijzeren man maken die leeft, een ijzeren man die kan lopen en zitten; die kan eten en drinken; die kan horen en zien, die kan spreken en luisteren. Over drie maanden moet die man klaar zijn'.

Oyugi zei niets. Hij was geschrokken en verbaasd om deze vreemde opdracht. Misschien had hij toch nog wel iets willen zeggen, maar de koning maakte een gebaar met zijn hand en de smid begreep dat hij moest vertrekken.

Op weg naar huis was hij helemaal niet meer trots en ook niet vrolijk. Treurig liep hij naar zijn dorp. Hij wist dat hij zo een

ijzeren man nooit zou kunnen maken. Hij wist ook dat de koning erg streng was. Misschien zou hij hem wel laten opsluiten, of nog erger... Toen hij in zijn dorp kwam zag iedereen dat er iets ergs was gebeurd. De mensen wilden weten waar de koning over had gesproken. Toen vertelde Oyugi wat de koning van hem verlangde. Sommige vrienden vonden het gemeen van de koning om zo iets te vragen. Andere vrienden zeiden dat hij een holle ijzeren man moest maken. Dan kon iemand er in gaan zitten en dan zou de koning misschien denken dat het een levende ijzeren man was. Weer anderen gaven hem de raad om de koning dood te maken, want als hij die ijzeren man niet kon maken dan zou de koning de smid toch dood laten maken. Maar Oyugi schudde zijn hoofd. Het was allemaal onzin wat zijn vrienden zeiden. Hij begreep dat niemand hem kon helpen. Elke dag werd hij treuriger. Hij kon niet meer eten en hij kon niet meer slapen.

Hij ging ook niet

meer aan het werk en in de smidse werd het koud en stil. Hij zag er heel bleek uit en zijn vrienden zeiden tegen elkaar: ‘Het gaat niet goed met onze smid’. Tenslotte wilde hij geen mensen meer zien. Hij begon in zich zelf te praten en hij maakte grote wandelingen door het bos.

Op een middag hoorde hij iemand in het bos zingen. Toen hij dichterbij kwam zag hij dat het Lugonzo, de Dwaas was. Vroeger had Lugonzo in het dorp gewoond, maar de mensen hadden hem weggeplaagd omdat hij altijd zulke dwaze dingen zei. Als de kinderen hem zagen, riepen ze: ‘Gekke man, gekke man’. Toen was hij weggegaan en in het bos gaan wonen. Daar had hij een kleine hut gebouwd, midden in het bos, en daar sliep hij en kookte er zijn maaltje.

Toen hij de smid zag was hij erg blij. ‘Dag Oyugi’, zei hij, ‘ik wil net gaan eten. Wil je met me eten?’ De smid vond het fijn dat de dwaze man zich zijn naam nog herinnerde en daarom bleef hij eten. Ze aten samen een heel eenvoudig maal en voor het eerst sinds lange tijd at Oyugi met smaak zijn eten op. Lugonzo zag natuurlijk dat de smid erg bedroefd was en vroeg hem wat er aan scheelde. Eerst wilde de smid niets vertellen. Niemand van mijn vrienden heeft mij kunnen helpen, dacht hij, hoe zou deze simpele man mij dan kunnen helpen? Maar zijn verdriet was zo groot dat hij het wel vertellen moest.

Lugonzo luisterde heel nauwkeurig en zei toen:

‘Je moet naar de koning gaan en hem zeggen dat je honderd karren met mensenhaar nodig hebt om houtskool van te maken en tien vaten met tranen om het gesmeede ijzer af te koelen. Dan komt alles in orde.’

Oyugi dacht hierover na en besloot de raad van Lugonzo, de dwaas, op te volgen. Hij ging naar huis, waste zich zorgvuldig

en trok weer zijn beste kleren aan. Toen ging hij weer naar de stad waar de koning woonde.

Toen de koning de smid zag, vroeg hij hem: ‘Schiet je al op met je werk?’

Oyugi boog plechtig voor de koning en zei: ‘Sire, ik heb voor mijn werk honderd karren met mensenhaar nodig en tien vaten met mensentranen. Het mensenhaar is nodig om houtskool van te maken en de tranen zijn nodig om het hete ijzer af te koelen’.

‘Goed’, zei de koning, ‘als je dat nodig hebt, zullen we daarvoor zorgen’,

Hij gaf opdracht dat alle mensen en kinderen hun haar moesten afknippen en alle tranen verzameld moesten worden. De mensen vonden het niet zo plezierig om hun haren af te knippen, maar als de koning dat nodig vond dan moesten ze het natuurlijk doen. Al heel gauw merkte de koning dat er niet genoeg haar was in het land om honderd wagens te vullen. En er waren ook niet voldoende tranen. Er was niet veel verdriet in het land en de kinderen lachten heel vaak, maar ze huilden bijna nooit.

Toen de koning merkte dat hij nooit genoeg haar kon verzamelen en ook niet genoeg tranen, stuurde hij een boodschap naar de smid. Oyugi moest direkt naar het paleis komen. Oyugi trok zijn beste kleren aan en ging naar het paleis. Hij was wel een beetje bang. Wat zou de koning zeggen? Toen hij voor de koning stond boog hij eerbiedig en wachtte tot de koning begon te spreken.

‘Oyugi, de smid’, zei de koning, ‘je hebt me iets gevraagd dat onmogelijk is en daarom hoef je de ijzeren man niet te maken. Ik neem mijn opdracht terug. Ga in vrede naar huis en doe van nu af aan, je gewone werk weer’.

Oyugi keek de koning opgelucht aan en hij zei: ‘Majesteit, U hebt mij ook iets gevraagd dat onmogelijk is en daarom ben ik blij dat ik het onmogelijke niet hoef te doen’.

Toen begon de koning hartelijk te lachen en omdat de koning lachte, lachte iedereen.

Nu liep Oyugi vrolijk naar huis. Hij was erg blij dat het zo goed was afgelopen. Maar eerst ging hij naar het bos om het Lugonzo, de dwaas, te vertellen. Hun hele leven lang bleven Oyugi en Lugonzo vrienden.

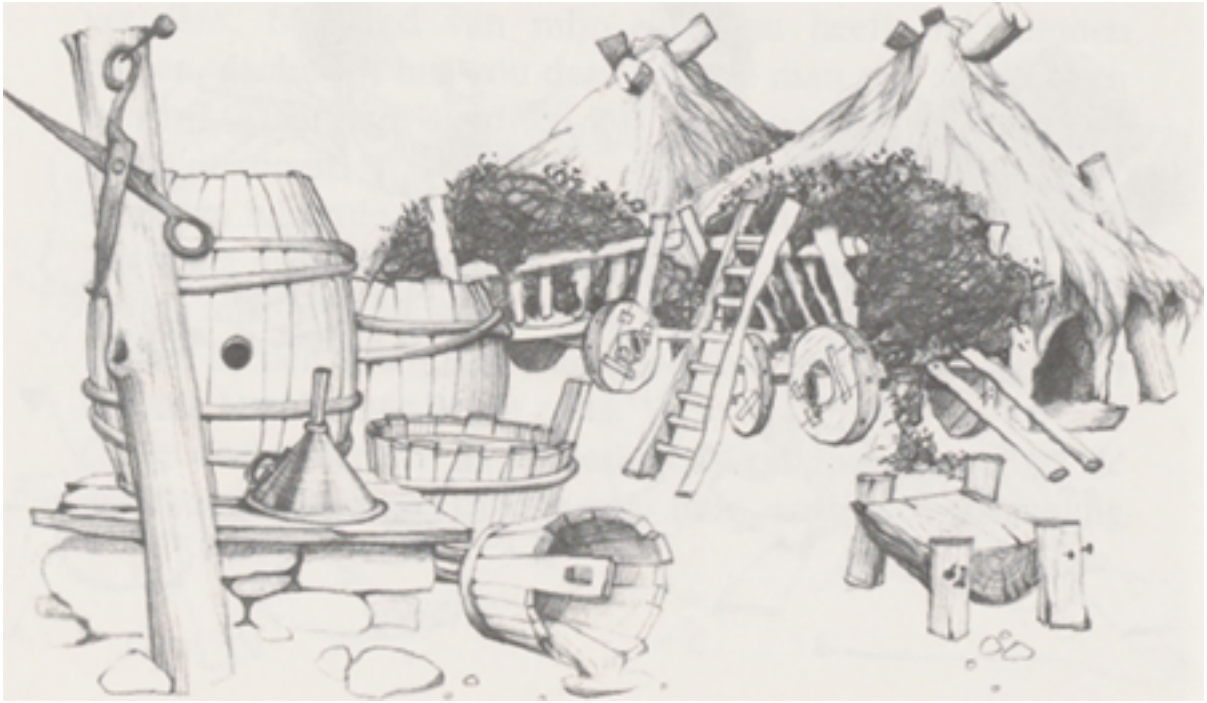

Even was het doodstil toen de oude man ophield met vertellen. Toen begonnen de kinderen opeens te juichen. Daarvan schrok opa op. Hij was helemaal vergeten dat hij in een Afrikaans dorp was. En daar kwam opeens ook Anansie op hem af. De oude man onder de mango boom was verdwenen en de kinderen gingen naar hun hutten terug om te slapen. Anansie en opa wandelden door het bos terug naar huis. Het ging weer net zo vlug als op de heenweg en binnen tien minuten stonden zij in de tuin van opa's huis.

‘Ik wou dat ik ook zo mooi vertellen kon’, zuchtte opa. ‘Wie was die oude man? Hij leek wel een beetje op jou, maar hij was veel ouder’.

Toen keek Anansie opa met zijn zwarte ogen aan en zei geheimzinnig:

Anansie is jong en Anansie is oud. Anansie is een spin en Anansie is een man.

‘Ik moet er vandoor. Doe de groeten aan Oma’, en weg was Anansie.

Een verrassing

Oma en opa zaten te eten. Het was avond en in de tuin was het al donker.

‘Ik ga straks nog even in de tuin kijken’, zei opa.

‘Maar het is erg donker’, zei oma, ‘ik denk dat je niet veel kunt zien’.

‘Ik zal wachten tot de maan komt’, zei opa.

De maan kwam heel laat. Oma was al slaperig. Het was een dunne maan, net een scheepje. Daar reist Anansie vaak mee, dacht opa.

‘Ik denk dat ik nu maar ga’, zei hij.

‘De maan geeft niet veel licht, vanavond’, zei oma, ‘je mag wel voorzichtig zijn’.

‘Ik hoop dat ik Anansie vind’, zei opa.

‘Ga je het hem vertellen?’, vroeg oma.

‘Ja’, zei opa, ‘ik hoop dat hij het leuk vindt’.

Toen trok opa zijn laarzen aan en ging de tuin in. Hij liep heel voorzichtig want de maan gaf maar weinig licht. Langzaam liep opa naar de omgevallen boom, waar hij Anansie wel eens meer had gevonden. Maar Anansie was er niet. Daarom ging hij op stam van de boom zitten en wachtte. Hij had moeite om niet in slaap te vallen, wat het was al erg laat. In de verte begon een bushbaby te huilen. Heel even maar, toen werd het weer stil. Vlak boven zijn hoofd ging een vogeltje piepen. Die heeft zeker naar gedroomd, dacht opa. Toen werd het weer stil. Je hoorde alleen de krekels. Opa zat nog even te knikkebollen en toen viel hij in slaap.

Opeens stond Anansie bij de omgevallen boom. Opa merkte het niet. Hij schrok pas wakker toen Anansie aan zijn oor kriebelde.

‘Zo, ben je daar Anansie?’, vroeg opa, ‘ik heb heel lang op je zitten wachten’.

‘Ja’, zei Anansie, ‘ik ben erg laat. Ik heb een spannend avontuur beleefd. Met een leeuw. Maar ik was hem mooi te slim af. Ha, ha’.

‘Wil je me dat vertellen?’, vroeg opa.

‘Ja’, zei Anansie, ‘maar niet nu. Het is al veel te laat’.

‘Jammer’, zei opa.

‘Ik dacht dat jij me wat moest vertellen’, zei Anansie, ‘daarvoor ben ik gekomen’.

‘Maar hoe weet je dat?’, vroeg opa.

‘Ik weet het omdat ik het weet’, zei Anansie geheimzinnig. ‘Weet je misschien ook wat ik je wil vertellen?’, vroeg opa verbaasd.

‘Het is een verrassing’ zei Anansie.

‘Precies’, zei opa, en zijn stem klonk heel blij. Hij vergat dat hij slaap had en dat het al laat was. ‘De kinderen komen naar Afrika. Ze komen bij ons logeren. De hele zomer’.

‘Dat vind ik erg fijn’, zei Anansie. ‘Heb je ze alle verhaaltjes geschreven die ik je heb verteld?’

‘Natuurlijk’, zei opa.

‘En vonden ze de verhaaltjes mooi?’, vroeg Anansie en hij keek opa met zijn pikzwarte ogen oplettend aan.

‘Heel mooi’, zei opa. En toen nog eens: ‘Heel mooi’ en omdat Anansie niets zei, vroeg opa: ‘Wil je ze wel eens een verhaal vertellen als ze hier zijn? Dat willen ze erg graag’.

‘Dat vind ik leuk’, zei Anansie. ‘Ik wil de kinderen van je kinderen erg graag zien. Maar nu moet ik weg. Het is al veel te laat’. Hij kneep opa even in zijn oor en toen was hij verdwenen.

Hij reist waarschijnlijk met de maan, dacht opa. Hij keek naar de maan. Die stond nu hoog aan de hemel. Hij kon Anansie niet zien. Toen liep hij gauw naar huis. Hij was erg blij en zonder dat hij het wist zong hij een deuntje. Toen hij thuis kwam deed hij erg stil om oma niet wakker te maken. Maar dat hoefde niet, want oma was al wakker.

‘Ik werd ongerust’, zei ze, ‘het duurde zo lang’. ‘Heb je het hem verteld?’

‘Natuurlijk’, zei opa. ‘Maar ik geloof dat hij het al wist’. ‘Hoe kan dat nou’, zei oma.

‘Dat weet ik ook niet’, zei opa, ‘maar Anansie is heel, heel slim’.